

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **R. K.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, č.j. OAM-244/ZA-ZA04-K01-R3-2011, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2013 č.j. OAM-244/ZA-ZA04-K01-R3-2011 se ve výroku, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 14 a § 14a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení. V ostatním se žaloba zamítá.**
- II. **Zástupci žalobce se p ř i z n á v á odměna 12.342,- Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet zástupce vymíněný, a to do 30ti dnů od právní moci rozhodnutí.**
- III. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Průběh řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany do doby projednání žaloby před Krajským soudem v Hradci Králové

Nadepsaný soud vyhodnotil, že je z důvodu přehlednosti a srozumitelnosti namíste nejprve zaznamenat dosavadní průběh řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a proto uvádí následující fakta zjištěná z obsahu správního spisu: žalobce, jak krajský soud ověřil ze správního spisu, přicestoval do České republiky již v září 2007. Žádost o mezinárodní ochranu uplatnil dne 25.8.2011 a uvedl v ní, že je ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání. Nebyl členem žádné politické strany či hnutí. Tvrdil, že od roku 2004 pracoval na úřadě v Drohobyči jako ekonom a byl údajně nucen podílet se na finančních podvodech místní mafie. Po odmítnutí byl fyzicky napaden a následně léčen v nemocnici. Tento konflikt oznámil policii, leč následovaly výhrůžky žalobci i jeho rodině, takže z obav z dalšího násilí vzal oznámení zpět a posléze byl ze zaměstnání propuštěn. Tvrdil, že by se mu žádné pomoci od kompetentních orgánů nedostalo, neboť na Ukrajině funguje korupce. Stejně tak by nebylo efektivní přestěhování se na jiné místo v zemi. Do České republiky přicestoval v září 2007, vydělal si zde finanční prostředky a rozhodl se navštívit země Beneluxu. Tam ho údajně poznal nějaký Ukrajinec a označil žalobce za donašeče. Poté byl fyzicky napaden, udeřen do hlavy či dostal silný elektrošok. Po dobu dvou týdnů byl hospitalizován v nemocnici a poté se vrátil zpět do České republiky. Návrat na Ukrajinu vyloučil, neboť by mu tam hrozila dle jeho přesvědčení smrt. Tyto informace potvrdil a rozvedl v pohovoru konaném dne 30.8.2011.

V této fázi krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že skutečnosti výše zaznamenané žalobce uváděl při prvním kontaktu s pracovníky ministerstva vnitra.

Správní orgán posoudil žádost žalobce a jím uváděné důvody a o žádosti poprvé rozhodl dne 6.9.2011, kdy žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou s odkazem na § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). O následně podané žalobě rozhodl dne 25. ledna 2012 pod č.j. 56A 48/2011-24 Krajský soud v Brně tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pochybení žalovaného spatřoval v tom, „že se nezabýval tím, zda v případě žalobce nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu, když v jeho případě dle žalovaného nebyly splněny podmínky stanovené v § 12 zákona o azylu.“

Na zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně zareagoval žalovaný dne 26.4.2012 dalším rozhodnutím, v němž znovu posoudil žalobcem přednesené důvody a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil.

Rovněž na toto druhé rozhodnutí zareagoval žalobce žalobou, o které rozhodl Krajský soud v Hradci Králové dne 27. června 2013 pod č.j. 32Az 12/2012-72 tak, že rozhodnutí správního orgánu opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Správnímu orgánu předně vytknul, že po předchozím zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Brně neprovedl se žalobcem doplňující pohovor za účelem získání aktuálních informací o jeho zdravotním stavu. V tomto směru se žalovaný nedostatečně vypořádal se skutečnostmi, proč nelze žalobci udělit humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu.

Po tomto zrušujícím rozsudku provedl správní orgán se žalovaným doplňující pohovor, který se uskutečnil dne 15.10.2013. V zásadě odkázal na skutečnosti sdělené v době minulé a doplnil, že ke zranění v Holandsku došlo proto, že vyskočil z vlaku z obavy před „známými“, kteří měli zřejmě žalobce hledat. Objasnil, že se obával tuto pravdu říci v předchozím pohovoru a to z důvodů korupce a strachu. Poměrně zmateně vzpomínal na své návraty na Ukrajinu za doby pobytu v České republice, údajně se vrátil asi třikrát, ale poté, kdy mu byl ukraden pas, už domů nejezdil. Po dobu svých návštěv bydlel u matky, nikam nechodil, žádné problémy neměl. Vrátit se ovšem na Ukrajinu nehodlá, chce si v České republice zajistit trvalé bydlení a hlavně nechápe tamní mentalitu, nemohl by tam již žít. Znovu zopakoval své potíže v zaměstnání a následné fyzické napadení. Tvrdil, že žádné pomoci by se mu stejně nebylo dostalo z důvodů korupce. Svůj fyzický stav označil za dobrý, nikoli tak stav psychický. Uvedl, že asi před rokem navštívil lékaře, který mu diagnostikoval schizofrenii, dále se však neléčil, neboť musel pracovat. Zmínil, že měl užívat léky, které utlumí hlasy v jeho hlavě, ale léky mu nezabraly. Tvrdil, že žádnou schizofrenii netrpí, na výzvu žalovaného přislíbil, že doloží nové lékařské zprávy.

V mezidobí žalovaný shromáždil následující informace o Ukrajině: Informace MZV, č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011 týkající se především situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; Informace MZV, č.j.113285/2012-LPTP ze dne 19. září 2012 obsahující informace týkající se možnosti podat si stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, informaci o institutu ombudsmana a rovněž stanovisko k návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu; Informace MZV, č.j. 110044/2013-LPTP ze dne 2. října 2013 znovu zaměřenou na otázku návratu a to i po dlouhodobém pobytu v zahraničí; informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012 s názvem Ukrajina; Informaci Amnesty International – Výroční zpráva z 23. května 2013; zpráva Freedom House z ledna 2013 s názvem Svoboda ve světě 2013 – Ukrajina; Informace MZ USA z 19. dubna 2013 – Zpráva o dodržování lidských práv

za rok 2012 a zpráva téže instituce za rok 2011 včetně informací obsažených v databázi ČTK, kdy ovšem poslední zpráva nese datum 27. dubna 2010.

Ke zdravotnímu stavu žalobce je ve spise propouštěcí zpráva z léčebny Albertinum – OLU, Žamberk z lůžkového oddělení psychiatrie ze dne 4.4.2013, z níž se podává, že žalobce zde byl hospitalizován v období od 14.3.2013 do 29.3.2013. Propuštěn byl s diagnózou paranoidní schizofrenie a to s poučením o nutnosti medikace.

Žalobce byl řádně obeslán k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, bez omluvy se nedostavil. Stejně tak, jak z obsahu správního spisu vyplývá, zjevně žádné další zprávy o svém zdravotním stavu nedoložil.

Správní orgán vydal dne 4.11.2013 v pořadí třetí rozhodnutí o žalobcově dosud první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplatněné dne 25.8.2011 a rozhodl tak, že žalobci opět žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil. Objasnil, že vyhodnotil informace přednesené žalobce a neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) ani dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalobce předně netvrdil, že byl na Ukrajině pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak neprokázal, že by mohl v zemi pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Žalovaný objasnil, „že k pronásledování ve smyslu azylového zákona by muselo docházet ze strany státních orgánů Ukrajiny, případně ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována a stát by nebyl schopen či ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“ Nátlak na žalobce, aby ze své pracovní pozici prováděl účetní machinace či následné výhrůžky „členů ukrajinské mafie“ nemají dle žalovaného žádnou bezprostřední souvislost s azylověrelevantními důvody. Správní orgán poukázal na obsah informací o Ukrajině, z nichž vyplývá možnost dovolat se ochrany před případným násilným chováním soukromých osob. Dále žalobci nic nebránilo vyhnout se „lokálním potížím“ přestěhováním se na klidnější místo na Ukrajině, jak opět zachycují shromážděné informace. Dále žalovaný připomněl, že žalobce se po svém odchodu z Ukrajiny v roce 2007 opakovaně do místa bydliště vrátil a žádné potíže se již neopakovaly. Rovněž zdůraznil odlišnou výpověď žalobce týkající se jeho zranění v Holandsku. Uzavřel, že skutečnosti přednesené žalobce s přihlédnutím k obsahu shromážděných informací nedovolují přijmout závěr o přímém pronásledování žalobce či o jeho odůvodněném strachu z pronásledování z azylověrelevantních důvodů.

Důvody pro udělení mezinárodní ochrany obsažené v ust. § 13 zákona o azylu žalobce žádné netvrdil, a proto ani z tohoto pohledu nemohla být jeho žádost úspěšná.

Dále se žalovaný zabýval možností udělení azylu zakotvené v § 14 zákona o azylu, který zakotvuje institut tzv. humanitárního azylu. Uvedl, že samotný žalobce přednesl, že žádnými akutními zdravotními problémy netrpí a žije na území České republiky prací. Zkonstatoval obsah lékařské zprávy z psychiatrie, kde byl žalobce hospitalizován pro paranoidně halucinatorní stav, organickou psychotickou poruchu a toxickou psychózu s abusem alkoholu a konzumací konopí., kdy v závěru hospitalizace byla diagnostikována paranoidní schizofrenie. Uzavřel, že žalobce není aktuálně v ohrožení života a stejně tak mu takovéto nebezpečí nehrozí pro případ návratu. Z informací o zemi vyplývá, že by mu byla v případě potřeby poskytnuta adekvátní péče. Za takto zjištěné situace správní orgán důvody pro udělení humanitárního azylu neshledal.

Konečně se žalovaný věnoval otázce návratu žalobce a s tím související možnosti udělit mezinárodní ochranu dle § 14a zákona o azylu. S odkazem na shromážděné informace velmi podrobně rozebral důvody, pro které naplnění podmínek pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany rovněž neshledal. Není účelné opisovat odůvodnění žalovaného, neboť plně postačí odkázat na jeho argumentaci na straně desáté a jedenácté přezkoumávaného rozhodnutí.

Shora popsané rozhodnutí napadl žalobce včasnou žalobu a domáhal se jeho přezkoumání. Sporoval správnost posouzení jím přednesených důvodů a nadále tvrdil, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ze strany místních kriminálních organizací, tedy mafie. Žalovanému vytýkal, že nesprávně vyhodnotil poškození žalobce na zdraví právě ze strany těchto kriminálních živlů, v důsledku čehož přijal nesprávný závěr v tom směru, že žalobci nesvědčí azylověrelevantní důvody obsažené v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Zejména však namítal nesprávné posouzení důvodů pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu §14a zákona o azylu. Rovněž poukázal na předchozí zrušující rozsudky krajských soudů, které žalovanému uložily řádně přezkoumat zdravotní stav žalobce. V tomto směru žalovaný nedostál dostatečně svým povinností zjistit co nejúplněji faktický stav věci, když se spokojil toliko ze zpráv předložených žalobcem, který trpí paranoidní schizofrenií a neopatřil si sám z vlastní iniciativy aktuální odborné lékařské zprávy, které by postihly žalobcovy zdravotní problémy v celém rozsahu. Trval na zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán na žalobní námitky zareagoval vyjádřením ze dne 24. února 2014. V něm popsal žalobní námitky a shrnul podstatné okolnosti žalobcova příběhu tak, jak jej sám žalobce prezentoval v průběhu správního řízení. Předně poukázal na

předchozí dva zrušující rozsudky krajských soudů, které žalovanému vytýkaly pochybení související s úvahami ve smyslu § 14a zákona o azylu. Zopakoval informace, na základě kterých skutečnosti žalobcem uváděné posuzoval a které jsou součástí přezkoumávaného rozhodnutí. Připomněl, že původcem potíží žalobce měly být soukromé osoby a žalobce i přes možnost ochrany objektivně v zemi původu existující se této řádně nedomáhal. V tomto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2005, č.j. 6Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Stejně tak nevyužil dostupné možnosti vnitřního přesídlení, ačkoli mu v této cestě nic nebránilo. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou mířící do nedostatečně zjištěných důvodů vztahujících se k možnosti udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. O odborné erudici specialisty z oboru psychiatrie nepochyboval, nicméně samotný žalobce žádné aktuální problémy neuváděl. V případě potřeby by mohl kontaktovat příslušné pracovníky pobytového střediska. A po návratu na Ukrajinu by žalobci byla potřebná péče poskytnuta, jak vyplývá ze shromážděných informací, konkrétně zprávy IOM ze srpna 2012. Trval proto na zamítnutí žaloby.

II. Projednání věci při ústním jednání, postoje účastníků

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích. Žalobce měl potřebu osobně se k věci vyjádřit. Předně zdůraznil, že v Holandsku mu byla určité injekčně aplikována nějaká psychotropní látka, která podle jeho přesvědčení změnila mozek a člověk má potřebu se zabít. Látku mu měli aplikovat nějací lidé z Ukrajiny, jejich chování označil za nacismus a vyslovil přesvědčení, že nepatří ani na Ukrajinu ani do jiných zemí bývalého SSSR. Dále uvedl, že se stal vegetariánem, odvrátil se od křesťanské víry a postupně se přiklání k muslimskému vyznání. Objasnil, že „v křesťanství vám řeknou, dostaneš-li facku nastav druhou tvář. Zatímco muslimská tvář uznává právo bránit se.“ Žalobce byl v průběhu jednání velmi obtížně koordinovatelný, stejný zjištění přednesl rovněž jeho právní zástupce.

Posléze žalobce předložil krajskému soudu tzv. SD kartu s tím, že je na ní zaznamenáno „vše“. Na dotaz samosoudkyně, aby objasnil důvody, pro které informace na kartě obsažené – a dle žalobce důležité – nepředložil pracovníkovi ministerstva vnitra, žalobce neposkytl věcnou odpověď. V této fázi řízení zástupce žalobce upozornil, že trvá na tom, že zdravotní stav žalobce nebyl ověřen dostatečným způsobem a byly obstarány validní informace, zda-li se při zdravotním stavu žalobce tento je schopen vrátit zpět na Ukrajinu.

Žalobce v průběhu řízení předložil soudu celou řadu lékařských zpráv z různých oborů a různého data, z nichž vyplývá, že jsou žalobci vystavována doporučení k různým lékařským vyšetřením a ten je zřejmě absolvuje. Žalobce rovněž předložil

soudu vyšetření ze dne 26.2.2014 provedené psychiatrem z Fakultní nemocnice Hradec Králové. V jeho závěru je uvedeno, že jsou patrné prchavé známky psychózy, symbolismy, paranoidní percepce a abusus kanabionoidů. Žalobce vysvětlil, že se obává hospitalizace v nemocnici, bojí se lékařů, obává se, že by mu byly opět aplikovány ony psychotropní látky. Trval na provedení důkazu obsahem předložené SD karty, kde prý jsou shromážděny všechny potřebné informace vztahující se k jeho případu. Poté, kdy krajský soud důkaz obsahem SD karty neprovedl, sdělil žalobce samosoudkyni, že je jeho povinností upozornit ji, že i ona budou souzena Bohem. Zástupce žalobce setrval na obsahu vznesených námitek. Žalovaný naopak připomněl, že rozhodnutí bylo vydáno dne 4.11.2013 a správní orgán tak nemůže nést odpovědnost za případné zhoršení zdravotního stavu žalobce po tomto datu. Stejně tak se nemohl řádně vyjádřit k žalobcem dokladovaným zprávám a informacím, neboť tento je žalovanému před vydáním rozhodnutí nepředložil. Trval proto na zamítnutí žaloby.

V průběhu řízení krajský soud přednesl případ žalobce a důkazy obsažené ve správním spise v tom rozsahu, v jakém je zaznamenal v první části odůvodnění svého rozhodnutí. Je namístě ještě poznamenat, že žalovaný před jednáním doložil do spisu informace o konfliktech žalobce s pracovníky pobytového střediska, z nichž vyplývá, že žalobce se o nich vyjadřoval vsutku nevybíravým způsobem, vyhrožoval podpálením pobytového střediska, pokud mu bude uložena pokuta za ztrátu průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany apod.

III. Právní úprava a posouzení věci krajským soudem

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

Krajský soud dále necituje přesné znění jednotlivých výše zachycených ustanovení zákona o azylu, neboť tyto jsou dostatečně zaznamenány v obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a zbytečně by tak rozšiřoval tento text již tak dosti obsáhlý. Nadepsaný soud tedy rovnou konstatuje, že v pořadí třetí rozhodnutí žalovaného považuje za správné, souladné se zákonem a odpovídající žalobcem sdělené situaci potud, pokud žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12 a dle § 13 zákona o azylu. K důvodům odchodu žalobce vypovídal již v roce 2011, kdy byla sepsána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany a současně proveden první pohovor. Správní orgán se důvody žalobcem označenými zabýval

dostatečně podrobně a pečlivě, shromáždil objektivní informace k možnostem případné obrany a ochrany žalobce před svévůli soukromých osob a uzavřel, že ve smyslu těchto dvou ustanovení nejsou dány azylověrelevantní důvody. Svě závěry věcně a logicky odůvodnil. Krajský soud se potud se žalovaným naprosto shoduje a není důvodu opětovně a zeširoka vypisovat již zaznamenané. Tento postup lze jistě akceptovat, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130: „I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Pochybnosti ovšem krajský soud musí vyslovit k otázce náležitého posouzení otázky tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Ačkoli si je v souladu s uznávanou judikaturou NSS i krajských soudů vědom, že v dané otázce se jedná o tzv. správní uvážení, pak má přesto povinnost vyjádřit se k úplnosti podkladů, na základě kterých správní orgán svůj závěr učinil. V tomto konkrétním případě se nejednalo o situaci standardní, spíše naopak.

Správní orgán byl obeznámen s diagnózou žalobce prostřednictvím lékařské zprávy ze 4.4.2013 (diagnostikována paranoidní schizofrenie), když samotný žalobce při doplňujícím pohovoru konaném dne 15.10.2013 sice uvedl, že se fyzicky cítí dobře, ale psychicky špatně. Přislíbil doložit lékařské nálezy, leč neučinil tak a stejně se nedostavil ani na seznámení se s podkladovými zprávami. Namísto toho zahrnul krajský soud při jednání množstvím lékařských zpráv s tím, že vše má zachyceno na soudu předložené SD kartě. Jistě by za normálních okolností bylo možné souhlasit se žalovaným, že nemohl předjímat případné zhoršení zdravotního stavu žalobce a navíc samotný žalobce před vydáním rozhodnutí žádné lékařské zprávy nedoložil.

Přesto o takto zjištěné situace uvažil krajský soud následovně: je obecně známým faktem, že psychiatři nemocní pacienti obvykle své problémy bagatelizují, spíše tají a nezřídka se vyhýbají nezbytné lékařské péči. Žalovaný měl k dispozici lékařskou zprávu ze 4.4.2013 a k tomu sdělení žalobce, že se fyzicky cítí dobře, nikoli však po stránce psychické. Krajský soud je přesvědčen, že s ohledem na zjištěnou diagnózu bylo namíste ještě před vydáním rozhodnutí ověřit objektivní zdravotní stav žalobce právě v souvislosti se zjištěnou diagnózou a nespokojit se toliko s přednesem žalobce. Krajský soud není specialistou v oboru medicíny a není schopen předjímat, jakým způsobem se choroba u žalobce vyvíjí, v jakém je stadiu, v jakém rozsahu limituje žalobcovo chování a zda-li je v aktuálně zjištěné situaci žalobce schopen návratu do země původu.

Ačkoli žalobce předložil při jednání soudu celou řadu lékařských zpráv včetně již zmiňované SD karty s – dle žalobcem – podstatnými informacemi, krajský soud

nepovažoval za vhodné provádět těmito listinami důkaz (§ 52 s.ř.s.). Evidentně se jednalo, alespoň v oné písemné podobě, o lékařské zprávy, které by krajský soud s ohledem na absenci medicínských znalostí stejně nebyl schopen posoudit a vyhodnotit jejich relevantnost pro posuzovanou věc.

Soud skutečně zvažoval námitku žalovaného o „novosti“ zpráv a výtku vůči žalobci, že tyto důkazy nepředložil ve správním řízení. Jak již shora uvedeno, krajský soud nedokáže vyhodnotit, zda-li vytýkaná „nečinnost“ žalobce neměla svoji podstatu právě v jeho psychiatrické diagnóze.

Je zcela evidentní, že v případě, že by krajský soud akceptoval návrh žalovaného, tak žalobce by jistě využil možnost podat si kasační stížnost event. by danou situaci řešil podáním nové žádosti, ve které by tyto skutečnosti uplatnil. Krajský soud proto vyhodnotil, že i z hlediska procesní ekonomiky bude namíste z uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby se pokusil od žalobce lékařské zprávy včetně případných dalších informací obstarat a následně objektivizovat jeho faktický zdravotní stav z pohledu diagnostikované choroby. Na evidentní potíže žalobce svědčí rovněž jeho chování v pobytovém středisku, které bylo krajskému soudu oznámeno a zprávy jsou součástí správního spisu. Stejně tak se soudu nejevilo běžné vystupování žalobce v průběhu soudního řízení, jak je zachyceno v protokolu o jednání. Pokud žalobce skutečně nepodstupuje adekvátní léčbu a pokud byla správně stanovena diagnóza, je na zvážení, zda-li je schopen hájit si účinně svá práva v řízení před žalovaným a zda-li nebude dokonce namíste úvaha o ustanovení opatrovníka pro řízení (§ 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Teprve poté bude správní orgán disponovat dostatkem objektivních informací pro úvahy a závěry týkající se humanitárního azylu. Krajský soud rozumí, že svým rozhodnutím staví správní orgán do nejednoduché situace, nicméně se snažil věc posoudit a rozhodnout tak, aby bylo s ohledem na již dvě předchozí zrušená rozhodnutí žalovaného dosaženo konečného výsledku v době co nejkratší.

K tomuto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

V části rozhodnutí žalovaného týkajícího se ust. § 14a zákona o azylu považoval krajský soud za logické, s ohledem na své výhrady k rozhodnutí žalovaného ohledně postupu ve věci humanitárního azylu, zrušit přezkoumávané rozhodnutí i v té části, která se vztahuje k doplňkové ochraně. Je namístě umožnit správnímu orgánu, aby po vyhodnocení soudem vytýkaných nedostatků uvážil, jaká forma ochrany by v případě žalobce, pokud by se po doplnění dokazování prokázala důvodnost jeho námitek, jevila nejvhodnější. Výrok přezkoumávaného rozhodnutí pak zůstává v té části, ve které bylo rozhodnuto o neudělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu nedotčen, když žalobce důvody pro případné kladné rozhodnutí netvrdil a správní orgán je proto nemohl shledat.

Krajský soud z důvodů shora popsaných rozhodnutí žalovaného s ohledem na důvodnost vznesených námitek ve smyslu nedostatečně zjištěného skutkového stavu zrušil pro vady řízení a věc tak vrátil žalovanému k dalšímu projednání (§ 78 odst. 1, odst. 4 a odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný po vyhodnocení výše specifikovaných a soudem rozebraných žalobních námitek doplní dokazování a o žádosti opětovně rozhodne. Odstranění a objasnění zjištěných vad vyžaduje zásadnější doplnění dokazování způsobem v tomto rozhodnutí popsaným.

IV. Náklady řízení a odměna ustanoveného advokáta

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby a c) účast na jednání soudu dne 23.4.2014. Krajský soud proto ustanovenému advokátu přiznal odměnu za tři úkony právní služby ve výši 9.300,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 900,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 10.200,- Kč. Náhrada daně z přidané hodnoty ve výši 21%, jejímž je ustanovený advokát plátcem, činí 2.142,-Kč. Celková odměna ve výši 12.342,- Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. dubna 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně